

A mosoly

Letaglóz, megbabonáz, védtelen vagy vele szemben. Hatása alá kerülsz. Csak reagálsz valahogyan, mert visszamosolyogni ugyanúgy nem tudsz. Nem tudod megfogalmazni mit érzel, mert az igazi mosoly hatalmas erővel támad, rádtör, megzavar, és fogva tart, nincs igazából reakció, zavarba jössz, bénulttá válsz, mint lepke a fényre, mindig csak odarepülnél, hogy még kapj belőle egy sugarat, az élet szűrkeségébe.

Furcsa parajoxon: a mosoly hatalom. Aki igazán rádmosolyog nincs tudatában annak, hogy talán árt is vele. No nem mindenkinek, csak az érzékeny, erre ráérző embereknek.

Magam a mosolyt ellentétes érzésekkel fogadtam: vággyal és félelemmel is. Vágyat éreztem, mert kisgyermekkorom óta családomban –háború utáni állapot – csak gondoktól beárnyékolta szomorú tekinteteket láttam. Azt hittem, hogy csak az létezik: gond, bánat, napjaink morzsolgatása, akkori életünk elfogadása.

Apám 10 éves koromban elhunyt, magával víve nevetős, férfiás apaságát. Mosoly-

szükében éltem ezután. Férjhezmenve és gyerekeket szülve, anyamosolyokkal bővítettem mosoly-repertoárom, apró, kis kedves mosolyokat tettem férjem felé, úgy érezve, hogy érdekes, romantikus pár vagyunk, és a mosolyból ennyi elég.

Volt egy nyár, amikor egyszerű autónyeresemény-betétkönyvvel autót nyertünk. Hirtelen jött az ajándék, mint ahogy a nyeresemények szoktak. Egy gondunk volt csak: nem volt aki vezesse.

Fiaink és magunk is még a jogositvány megszerzése előtt álltunk. A kocsit be kellett járatni. Férjem ígérte, hogy szerez valakit e célra. Anyámhoz, egy Pest környéki faluba busszal utaztam el, hogy a kocsinkat lássam, találkozzam vele. Csak a kocsival akartam.

Ekkor azonban csoda történt. Beléptem a kertbe, ahol egy ismeretlen főiskolás fiú üdvözölt. Magas, udvarias. Ne nem is ez volt a lényeg. Rám mosolygott. Nem úgy ahogy szoktunk általában, kis udvarias mosolyokkal üdvözölve egymást, amikben nem is vagyunk igazából jelen, csak tesszük, tesszük, mert úgy illik, vagy a perc ihletett rá. Ez a mosoly, ami rámvillant, vagy nem is villant, sugárzott, egy nagybetűs MOSOLY volt. Azt sem

tudtam mit mondtam hirtelen, talán olyat, hogy maga lett az áldozat a kocsijelátását illetően, vagy ilyesmit, valamiféle köszönömöt is, de ez mind hatodrangú volt ahhoz képest amit éreztem, mert az érzéseim dadogtak, nem találva helyüket, kiestek a hétköznapokból.

Ha el kellene mondanom milyen volt a mosolya, amikor a szeme is mosolygott, anélkül, hogy akarta volna, és ez mind mondhatni varázslatos volt. Szinte kisgyermekkoromból Apám mosolyát éreztem melegítőn, vigasztalón.

Kocsink bejratása miatt sok időt töltöttünk vele, így nemegyszer csodálkoztam rá mosolyára. Szomorú is lettem tőle. Nem szégyeltem azt sem, hogy egy estét végigzokogtam amiatt, mert olyan érzéseket indított bennem, amit nem is akartam.

Mennyire szegények vagyunk mi, hétköznapi emberek, akik e mosolyokat észre sem vesszük, nem értékeljük, pedig az effajta mosoly nem célirányos, nem sajtómosoly, csak gyönyörű mosoly.

Azóta is a mosolyok árnyékában élek, az az öröm nem mindennapi élmény. Vilámcsapáshoz, áramütéshez hasonló.

Bolla Magdolna

FELHÍVÁS

Karácsonyi Jótékonysági Vásár 2010-ben is a szarvasi idősek javára

Időpontja: 2010. december 11-12.

Helyszíne: Vajda Péter Művelődési Központ

Felhívjuk az adakozni és jótékonykodni szándékozó szarvasiakat, hogy a vásár megrendezéséhez juttassák el adományukat az alábbi rendező Civil szervezetek részére:

„SZARVASÉRT” Alapítvány

Szarvas, Szabadság u. 12.

Tel.: 70/584-3108

Szarvas Város Barátainak Köre

Szarvas, Kossuth u. 30.

Tel.: Pekár Pálné – 20/451-2812

Dr. Dezső István – 30/908-0623

30/945-5334

Kertészné Marika – 66/312-794

Címe: Keri-Ker Bolt

Szarvas, Szabadság u. 19.

Mozgáskorlátozottak Szarvasi

Egyesülete

Szarvas, Kossuth tér 3.

Tel.: 66/312-879

Folyamatosan várjuk az adományokat legkésőbb december 8-ig, a fenti címek bármelyikére.

